

Hồi Bảy

Vẫn Còn Luyến Tiếc Hồi Nguyên Đan Tam Phen Rượt Đuổi Dư Hải Bằng

Dang thêm thiếp giấc nồng chợt có nhiều tiếng động khẽ làm cho Dư Hải Bằng giật mình choàng tỉnh !

Mở bừng mắt ra, Dư Hải Bằng mới biết rằng trời đã rạng sáng ! Và bao quanh chỗ chàng nửa nằm nửa ngồi lúc này là một bọn U Minh Giáo đồ rất đông ! Có thể là ngoài hai mươi tên chứ không thể ít hơn ! Và một đại hán trung niên với thái dương huyệt gồ cao, hai mắt sáng quắc đang nhìn không ngớt vào chàng !

Ngay phía sau vị đại hán trung niên này là một nhóm khoảng mười tên, mà trong đó có đến ba tên chàng đã gặp mặt ! Ba tên đó chính là số trong bảy tên gã cùng giao chiến với Dư Hải Bằng hôm trước ! Cả ba còn đang lưu lại rõ ràng mỗi tên một vết thương ở ba bộ vị khác nhau ! Đó là dấu tích của cuộc giao chiến với chàng hôm trước !

Khi thấy Dư Hải Bằng đã mở mắt, vị đại hán trung niên liềm ồm ờ hỏi:

- Là tên tiểu tử hồi thối này ?

Lập tức, một trong ba tên nọ vội vàng lên tiếng đáp lại:

- Du hương chủ ! Đúng là hấn đấy !

Gật đầu, tên hương chủ họ Du lại nói:

- Thân thủ của hấn cao minh đến bậc nào mà bọn người bảy người đã phải chuốc lấy thảm bại ?

- Du hương chủ ơi ! Bọn thuộc hạ bất tài, phần thì bộ pháp thập phần quái dị của hấn, lại có lệnh của Kha lão nhân gia là phải bắt sống gã, nên...

- Thôi đủ rồi ! Ta phải thử xem bộ pháp của hấn rồi mới định tội bọn người được !

Với vẻ cao ngạo khó tả, gã hương chủ họ Du bấy giờ mới nói với Dư Hải Bằng:

- Tiểu tử kia ! Để bắt giữ người bốn giáo đã phải lao sư động chúng suốt mấy ngày qua ! Bây giờ đã gặp phải ta là Hoạt Chuồng Âm Thi Du Tứ Hải, người còn chờ gì nữa mà không ngoan ngoãn đi theo ta ?

Dù đã phần nào tự tin ở bản thân, nhưng Dư Hải Bằng không khỏi khiếp vía trước một lực lượng hùng hậu như thế này ! Huống chi gã nọ lại là thượng cấp của bọn kia, đương nhiên võ công của Du Tứ Hải phải cao thâm hơn bọn kia không biết bao nhiêu mà nói !

Chậm chạp đứng dậy, lưng vẫn tựa vào thân cây, Dư Hải Bằng vừa lựa lời đối đáp, vừa tìm kế tháo chạy:

- Giữa tại hạ và U Minh Giáo đã có oán cừu gì, Du hương chủ có thể giải thích rõ được không ?

- Ha... Ha... Ha... ! Bình sinh bốn giáo hành sự đâu cần phải có oán cừu chứ ? Mà thôi, ta cũng không hẹp lượng mà không nói cho người rõ ! Là bốn giáo đang muốn từ người mà có được Hôi Nguyên Đan ! Một mạng cỏn con của người được dùng để tài bồi cho bản giáo phó giáo chủ, người phải lấy đó làm vinh hạnh chứ ? Thôi nào, ngoan ngoãn đi nào !

“Vậy là bọn chúng vẫn chưa rõ việc ta đã gây ra cho phó giáo chủ của bọn chúng ! Và chúng cũng không biết Tam Ma tử kiếm lệnh đang còn ở trong người ta ! Hừ ! Chúng muốn giết ta mà còn bảo ta phải lấy đó làm vinh hạnh ! Đúng là lý lẽ của bọn ác nhân mà !”

Phần thì tức giận, phần thì muốn thử xem liệu Túy Tiên bộ pháp có giúp ích gì trong tình thế bị vây kín như bưng thế này không ? Nên Dư Hải Bằng bèn cười gằn lên một tiếng:

- Hừ ! Nhưng tại hạ không muốn chết uống như thế ! Cáo biệt !

Vụt !

- Chạy đâu cho thoát chứ ! Xem này !

Gã họ Du vừa thấy Dư Hải Bằng chớp động thân hình, gã liền nhanh như chớp lao đến chặn lại và vươn rộng hữu thủ định chộp vào đầu vai Dư Hải Bằng vào huyết kiên tĩnh !

Nhưng Du Tứ Hải đã đánh giá lầm Túy Tiên bộ pháp của lão Túy Cái rồi ! Đến Tư Không Huệ là ái nữ của Thiên Địa Bảo bảo chủ mà còn không làm gì được đối với bộ pháp này thì nói gì đến hạng người như một hương chủ U Minh Giáo là hạng còn thấp kém hơn !

Do đó, gã họ Du chộp thì có chộp nhưng chỉ chộp phải vào hư không mà thôi ! Còn Dư Hải Bằng thì đã lạng thân ra đến bọn đang vây phía ngoài, cách gã họ Du ngoài hai trượng rồi !

Bể mặt, gã họ Du bèn hắng giọng kêu lên:

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt ! Để ta xem lần này người có thoát được nữa không !

Vù... Vù... !

Một luồng kinh phong từ tâm chưởng của Du Tứ Hải liền cuộn đến phương vị của Dư Hải Bằng ! Và Du Tứ Hải còn lệ làng xô ra một luồng lực đạo nữa khi biết rằng thế nào Dư Hải Bằng cũng tiếp tục dịch chuyển làm cho chưởng lực này sẽ rơi tuột vào hư không !

Quả nhiên, đấu pháp này của Du Tứ Hải đã có cơ may thành tựu ! Vì bao quanh phương vị của Dư Hải Bằng lúc này hầu như chỗ nào cũng có luồng kinh phong ép vào, khiến cho chàng cơ hồ muốn ngộp thở ! Nhưng đó chỉ là cơ may duy nhất của gã họ Du mà thôi ! Vì Dư Hải Bằng chưa từng thử giao đấu với một người chuyên sử dụng chưởng pháp, phần nữa là vì chưởng kinh tiến đến từ phía sau nên Dư Hải Bằng khó lòng lường định hết được tình thế !

Trong lúc cấp bách, Dư Hải Bằng liền hành động theo bản năng là tìm chỗ nào có áp lực yếu hơn để thoát đi ! Và chàng chỉ cần nhún chân một cái là thân người chàng đã thoát lên bên trên có đến một trượng hơn !

Bằng vào thân pháp đó không những Dư Hải Bằng mừng vì được thoát hiểm mà chàng còn đang kinh ngạc tự hỏi:

“Sao lần này ta lại nhảy được cao đến thế này vậy ?”

Tự hỏi nhưng không thể giải thích được, vì Dư Hải Bằng nào có thì giờ để nghĩ suy ! Chàng vừa vượt được lên bên trên sóng kinh của Hoạt Chưởng Âm thì gã họ Du liền gầm lên:

- À ! Thì ra chân nhân không để lộ chân tướng ! Hóa ra ta đã đánh giá sai về người ! Đỡ chưởng này !

Vù... Vù... !

Thân hình chưa kịp ổn định thì những kinh lấp biển đời non của đối phương đã xô đến sát bên thân ! Hồn bất phụ thể, Dư Hải Bằng bèn tận lực thi triển Túy Tiên bộ pháp, nhưng trong lòng thì ngấm ngấm lo ngại:

“Chết đến nơi rồi ! Phù ! Phù !”

Vút ! Vù... Ào... !

“May quá ! Ta lại thoát được phen nữa !”

Cả mừng khi Dư Hải Bằng thấy rằng chàng vừa nhặt lại mạng sống trong cái chết đã rõ mười mươi, cứ như trong đường tơ kẻ tóc vậy ! Và vội vội vàng vàng, đôi chân của Dư Hải Bằng liền thoăn thoắt giao chuyển theo bộ pháp Túy Tiên, hy vọng gã họ Du sẽ không kịp nhìn thấy phương vị đích thực của chàng để tiếp tục xuất chưởng nữa !

Đúng là bộ pháp Túy Tiên, Dư Hải Bằng thân hình luôn nghiêng ngã ! Chân bên tả làm trụ và chân bên hữu nâng lên ! Ngỡ đâu Dư Hải Bằng sẽ đặt chân hữu lên phía

trước hoặc chéch sang một bên, nào ngờ chàng lại nhẹ nhàng đặt chéch về phía hậu ! Và nhanh không thể tưởng, hai chân luân phiên rút lên rồi lại đặt xuống thoái hậu luôn một lúc những ba bốn bước ! Kế đó, cứ nhìn vào bộ dạng bên ngoài của Dư Hải Bằng đang nghiêng nghiêng về phía hữu thì ai ai cũng tưởng chàng sẽ ngã dần về phía đó đến chúi nhủi mới thôi ! Nào ngờ, chỉ trong phút chốc Dư Hải Bằng đã đứng thẳng lên và tạt ngang về phía tả nhanh không sao lường trước được !

Cứ thế, Dư Hải Bằng lần lượt cho Hoạt Chưởng Âm Thi Du Tứ Hải liên tục quật chưởng vào khoảng không, rồi theo đà lao luôn vào bọn giáo đồ đang vây quanh đó, đang xem Du hương chủ thổ lộ thần uy !

Càng đánh trượt, gã họ Du càng cáu kỉnh:

- Tên súc sinh khả ố ! Chạy đâu nào ?

Ào... Ào...

- Đồ quạ đen thổ tả ! Nạp mạng đi thôi !

Vù... Ào... Ào...

- Tên tặc tử khốn kiếp. Để xem ngươi còn nhảy nhót được nữa không ! Đờ !

Ào... Ào...

Đánh một lúc thấm thía, Du hương chủ lơi tay dần, định bảo bọn thuộc hạ đánh nhào vào và bắt giữ Dư Hải Bằng !

Nào hay, đúng lúc đó Dư Hải Bằng mở lời châm chọc:

- Sao rồi ? Là hương chủ mà lại hèn kém đến thế sao ? Đánh tiếp tục đi chứ ?

- Tên tiểu tử vô liêm sỉ kia ! Nếu không giết được ngươi thì ta không đáng là hương chủ nữa ! Xem đây !

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Vút... Vút...

- Lão họ Du kia ! Có qua mà không có lại sao phải ! Lão cũng ném thử đoản đao của ta xem ! Đờ này ! Đờ này ! Còn nữa này !

Nhân cơ hội lão họ Du đã thấm mệt, Dư Hải Bằng bèn xem lão không khác nào con hắc báo hôm qua. Chàng bèn tận lực dùng đoản đao thi triển Uyên Ương kiếm pháp đánh áp vào lão !

Không hiểu do thấm mệt hay do Uyên Ương kiếm pháp quá đổi cao minh mà Du Tứ Hải phải tránh né đến tháo mồ hôi lạnh mới mong thoát được lần ra chiêu, công kỳ vô bị của Dư Hải Bằng !

Và khi thấy Dư Hải Bằng ham chiến quên thi thố bộ pháp quái dị nọ, Du Tứ Hải bèn phản thủ hoàn công ! Lão vận dụng chưởng pháp thành danh liên tục bức Dư Hải Bằng phải thoái hậu !

Lần đầu tiên Dư Hải Bằng dùng đoản đao chống lại chưởng pháp nên chàng không thoát khỏi lúng túng !

Vốn trong Uyên Ương kiếm phổ không có chỉ dạy về chưởng công nên Dư Hải Bằng chỉ còn biết dựa vào kinh nghiệm đã trải qua hôm qua với con hắc báo, dựa vào bộ vị cùng phương vị của đối phương mà dùng Uyên Ương kiếm pháp nương theo bóng chưởng của Du Tứ Hải mà đánh vào !

Một đằng thì cận chiến, còn một bên thì thừa năng lực chế ngự từ xa, nên lần lần Dư Hải Bằng phải rơi vào thế hạ phong !

Trong một lúc luống cuống không kịp ra chiêu, Dư Hải Bằng thấy Du Tứ Hải đang quật một chưởng kinh cực mạnh vào mé tả của chàng ! Tránh thì không kịp, đỡ cũng không xong, Dư Hải Bằng không kịp được ý muốn, dùng tả chủ đỡ vào chưởng lực đó ! Vì chàng chỉ còn một cách đó mà thôi, khi không kịp dùng đoản đao bên hữu thủ ngăn đỡ !

Đấy là một hành vi hoàn toàn tự phát của Dư Hải Bằng trong lúc tính mạng đang như chỉ mảnh treo chuông ! Nào hay, từ tâm chưởng bên tả thủ của chàng lại xuất hiện một luồng lực đạo mà chàng không sao tin được !

Tuy luồng lực đạo này không đủ mạnh nhưng lại gặp phải chưởng kinh của Du Tứ Hải vào lúc lão đã thấm mệt, nên chưởng kinh song phương liền chạm nhau, tỏ ra đôi bên ngang tài đồng sức !

Ầm !

Ngớ người ra vì kinh ngạc, Dư Hải Bằng không đủ lịch duyệt nên lại bỏ lỡ cơ hội khi cứ đứng yên chờ cho Du Tứ Hải giận dữ đánh ra một luồng kinh phong nữa !

- Hay cho tiểu tử ! Ta cho ngươi chết ! Đỡ chưởng này !

Vẫn trong lúc bất ngờ như lần mới rồi, Dư Hải Bằng lại bằng bạng vẩy mạnh tả chưởng ra, hướng về chưởng kinh của Du Tứ Hải.

Ầm ! Ầm !

Càng không tin hơn khi Dư Hải Bằng nhìn thấy Hoạt Chưởng Âm Thi Du Tứ Hải sau hai lần chạm chưởng nữa đã phải thối lui và thổ huyết ra đằng miệng !

Vui mừng quá đổi, Dư Hải Bằng không kịp tìm hiểu nguyên do đã vội vàng lao vào giữa bọn giáo đồ U Minh Giáo !

Tả thủ thì liên tục vẩy chưởng đánh vào những tên đang từ xa chạy đến, còn hữu đao thì dùng Uyên Ương kiếm pháp gây thành nhiều vết thương cho bọn giáo đồ U Minh Giáo đang đứng trong tầm đao !

Chỉ được một lúc như thế thì hầu hết bọn giáo đồ đều bị trúng thương ! Ngoại thương thì do đoản đao cửa vào, còn nội thương thì do chưởng kinh, không hiểu là loại chưởng pháp nào, tạo nên !

Cả bọn đều nhốn nháo, chạy đi thì không dám mà đánh vào thì càng không dám làm hơn.

Chỉ đến khi Hoạt Chưởng Âm Thi Du Tứ Hải sau một lúc điều tức, đã phần nào điều hòa xong khí huyết, gầm lên:

- Đúng là một lũ vô dụng ! Để đấy cho ta nào ! Tiểu tử kia ! Lần này ta phải hóa kiếp cho ngươi rồi đấy ! Đờ !

Do muốn lấy lại thể diện, Hoạt Chưởng Âm Thi Du Tứ Hải sau tiếng gầm bèn cấp tốc lao đến chỗ Dư Hải Bằng đang đứng !

Du Tứ Hải vung một lượt đủ cả song chưởng, quyết giết cho bằng được Dư Hải Bằng thì lão mới hả dạ !

Khí thế này của hương chủ họ Du khiến Dư Hải Bằng không khỏi kinh tâm !

Chàng không chậm trễ, lạng người theo bộ pháp Túy Tiên tránh sang một bên. Sau đó chàng chỉ là tình cờ lao vào lão, ra chiêu Uyên Ương lượng xí !

Cũng là bất ngờ khi Du Tứ Hải lại có phản ứng không khác nào con hắc báo hôm qua ! Lão huyệt chiêu bèn công tiếp vào Dư Hải Bằng từ mé tả ! Thế là chiêu Uyên Cầm hí thủy liền được Dư Hải Bằng đánh ra.

Vút !

Vù !

Lão Du Tứ Hải thoát người lên bên trên vừa tránh được chiêu Uyên Cầm hí thủy của Dư Hải Bằng. Lão vừa tận lực vỗ xuống một chưởng theo tư thế Thái Sơn áp đỉnh !

Không còn chần chừ được nữa, Dư Hải Bằng bèn nhún mình lao lên bên trên và ra luôn chiêu Uyên Ương triển dực !

Phập !

Ầm !

Ngọn kinh lực của Du Tứ Hải va vào mặt đất tạo thành một tiếng chấn kinh kinh khiếp, còn đoản đao của Dư Hải Bằng thì lại cắm ngập vào tâm thất của lão họ Du ! Lão họ Du lập tức biến thành du hồn đi luôn vào quỷ môn quan, không một tiếng oán than !

Phịch !

Vẫn đang đà lao lên, Dư Hải Bằng khẽ lạng người sang một bên, tiện tay thu đoản đao về ! Và thân hình của Du Tứ Hải liền gieo xuống mặt đất nằm im bất động !

Còn chưa kịp đối phó với bọn giáo đồ đang khiếp hãi thần tình thì bọn chúng đã kêu lên quàng quạc:

- Du hương chủ đã chết ! Du hương chủ đã chết rồi !
- Chạy ! Chạy mau ! Không thôi chúng ta cũng chết mất !
- Tiểu tử đã giết Du hương chủ rồi ! Sắp đến lượt bọn ta đó ! Chạy !

Một lúc sau thì toàn trường liền trở lại vẻ yên tĩnh như nó vốn có !

Dư Hải Bằng cúi đầu suy nghĩ một lúc về mọi việc vừa xảy ra !

Sau đó, chàng mỉm cười lộ vẻ đắc ý !

oOo

Một lúc sau, trên con đường dẫn về Hán Dương thành, vẫn men theo những cánh rừng, liền xuất hiện một trang nam nhân tuấn tú với bộ võ phục vừa sít vào người !

Đó là Dư Hải Bằng ! Chàng đã nhận ra sự khác biệt giữa chàng và các nhân vật giang hồ khác qua y phục, nên chàng đã cởi bỏ y phục bằng da thú mà chàng đã quen mặc !

Chàng đã lột bộ y phục của Du Tứ Hải khoác vào người. Dư Hải Bằng đã lột xác biến thành một nhân vật khác với Dư Hải Bằng trước đó không lâu, và trở thành một nhân vật bình thường như mọi người trên giang hồ !

Còn thanh đoản đao thì được Dư Hải Bằng nhét ở phía dưới thân áo trước !

Thế là Dư Hải Bằng an nhiên đi dần về phía trước !

Nhìn vẻ bên ngoài thì đúng là như thế, đúng là Dư Hải Bằng ung dung tự tại bước đi, nhưng trong thâm tâm của chàng thì lại đang nổi lên những cơn bão táp phong ba !

Thanh Tam Ma tử kiếm lệnh không còn trong người chàng nữa !

Là ai đã lấy thanh Tam Ma tử kiếm lệnh ? Có rất nhiều người có nhiều cơ hội đoạt mất thanh Tam Ma tử kiếm lệnh của Dư Hải Bằng !

Vì thế, với vẻ ngoài điềm nhiên đó, Dư Hải Bằng phần thì trông mong thoát được sự truy lùng của bọn U Minh Giáo đồ, phần khác thì Dư Hải Bằng đang tự lý giải xem ai là nhân vật đã nhân lúc chàng hôn mê do nội thương đã đoạt mất thanh Tam Ma tử kiếm lệnh ?

Là Phủ Việt Tàn Hồn, nhân vật này là ai ? Là Tư Không Huệ, ái nữ của Thiên Địa Bảo bảo chủ ? Hay là Giới Nộ đại sư và nhân vật Thiếu Lâm phái ?

Y Thần Kha lão thì chắc chắn là không rồi, bằng không lão bắt tất phải thương lượng cùng Tư Đồ Quang bảo chủ Hồng Hạc Bảo ! Hay chính là Tư Đồ Quang là người đã ra tay trước khi chàng đã bị nội thương trầm trọng, chỉ sau nhân vật Phủ Việt Tàn Hồn ? Cũng có thể lắm ! Cũng có thể Phủ Việt Tàn Hồn sau khi thủ đắc Đạt Ma kinh đã vội vàng bỏ đi, không ngờ rằng trong người Dư Hải Bằng còn có thanh Tam Ma tử kiếm lệnh mà mọi người trên giang hồ ai ai cũng thèm khát !

Do muốn tìm hiểu hư thực xem là ai đã lấy mất Tam Ma tử kiếm lệnh, nên Dư Hải Bằng không thể không đến Hán Dương thành một chuyến ! Còn thì, có khi ai đó, đã chiếm được Tam Ma tử kiếm lệnh, dù không có Hắc Tử Lâm bí đồ cũng vẫn đánh liều mò vào Hắc Tử Lâm một chuyến thì sao ?

Với bao nhiêu suy nghĩ miên man, Dư Hải Bằng mãi miết đi mà không biết rằng ở phía sau chàng đang có một tổp nhân vật giang hồ đang hùng hục chạy đến !

Chỉ đến khi có ai đó lên tiếng quát hỏi thì Dư Hải Bằng mới sức tỉnh.

- Người phía trước là ai đó ? Mau đứng lại xem nào !

Chột dạ, Dư Hải Bằng định co chân bỏ chạy thì...

Vút ! Vút !

Hai bóng nhân ảnh đứng chắn mất lối đi của chàng ! Dư Hải Bằng chưa kịp có phản ứng thì một trong hai nhân vật đó đã kêu lên:

-Ồ ! Không phải tiểu tử đó !

Nhân vật thứ hai gật đầu, lườm Dư Hải Bằng và danh giọng lại hỏi Dư Hải Bằng:

- Người là ai ? Thuộc môn phái nào ? Sao lại lang thang ở đây ?

Y phục đã thay đổi, thanh đoản đao đã được giấu kín. Còn vết sẹo nằm vắt ngang phía trên lưỡng quyền thì lại được một dải lụa chít ngang che khuất đi. Dư Hải Bằng cố gắng giữ giọng trầm tĩnh khi lên tiếng đáp lại:

- Phương danh của tiểu nhân là Dư Hải Bằng ! Còn môn phái gì đại gia vừa hỏi thì tiểu nhân không biết ! Không lẽ tiểu nhân không được quyền đi lại chốn nào sao ?

- Hừ ! Người còn định qua mắt họ Liêu ta sao ? Trong ánh mắt người ẩn hiện thần quang, lại còn giả ngây giả dại nói là không môn không phái ư ? Hay người cho rằng người U Minh Giáo không xứng đáng biết đến môn phái của người ?

“Y nói gì về thần quang đã hiện vậy ? Không lẽ y đoán được rằng ta có võ công ! Sao lạ vậy ?”

Dư Hải Bằng nào biết những nhận định tinh tế của bọn giang hồ. Mỗi khi họ đứng trước bất kỳ ai. Có như thế bọn họ mới đánh giá được kẻ mà họ đang đối thoại thuộc vào hạng người gì ! Nếu mềm thì họ nắm, còn rắn hơn thì họ buông ! Đây là điều tất nhiên luôn xảy ra nếu bọn người giang hồ muốn tự bảo toàn lấy tính mạng !

Và Dư Hải Bằng cũng đâu biết rằng trong tia nhìn của chàng vào lúc này đúng là đang ẩn hiện thần quang, khó lòng che giấu được người khác có kiến văn quảng bác, lịch duyệt có thừa ! Do đó, chàng vẫn giả vờ ngơ ngẩn đối đáp tiếp:

- Đại gia nói quá lời rồi ! Thật tình thì tiểu nhân có thể nào thì nói ra thế ấy ! Mà đại gia vừa nói gì về U Minh Giáo đó ?

- Ha... Ha... Ha... ! Tiểu tử ngươi nói càng lúc càng hay đó ! Rõ là người không xem chúng ta vào đâu cả ! Được ! Đã thế thì Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát ta phải thỉnh giáo cao chiêu của tiểu tử ngươi rồi ! Động thủ đi !

- Động thủ ! Sao lại phải động thủ chứ ? Không lẽ tiểu nhân đã nói điều gì phật lòng đại gia sao ? Nếu đã vậy thì tiểu nhân xin tạ lỗi với đại gia vậy !

Vừa nói, Dư Hải Bằng liền vòng tay lại trước ngực như sẵn sàng chịu lỗi với Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát nếu Liêu Đằng Cát nói rằng chàng đã có điều mạo phạm ! Chàng không muốn động thủ, nhất là khi chàng đang sắm vai tuồng một người không biết võ công, không thuộc giới giang hồ !

Nhưng Sát Nhân Đồ Thủ càng nhìn thấy cử chỉ của chàng thì y càng thêm tức giận ! Sát cơ liền hiển lộ trong ánh mắt của họ Liêu ! Y gầm lên:

- Hay cho tiểu tử dám khinh mạn ta ! Hừ ! Vậy thì đừng trách ta ra tay độc ác !
Đỡ !

Vù... Vù...

Vút !

Nói đánh là đánh, nhưng Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát lại còn động nộ hơn khi thấy chỉ trong nháy mắt Dư Hải Bằng đã tránh khỏi chuồng kình của y bằng một bộ pháp khinh linh quái lạ !

- Hay lắm ! Người còn định đối gạt ta nữa thôi ! Đỡ chuồng !

Vù... Vù...

Vút ! Vút !

Một loạt chuồng kình gồm mười hai chiêu sát thủ của Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát đều bị rơi vào quảng không khiến y không khỏi bỏ vĩa kêu lên hỏi:

- Bộ pháp gì thế này ? Các hạ có phải là người của Thanh Vân Bảo không ?

Dù không hiểu tại sao Liêu Đăng Cát lại ngộ nhận như thế, nói chàng là người Thanh Vân Bảo ? Nhưng Dư Hải Bằng cũng cứ thật tâm mà đáp lại:

- Thanh Vân Bảo gì ? Tiểu nhân không biết !

Phải chi Dư Hải Bằng chỉ đơn giản lắc đầu hoặc đáp vồn vện mỗi một tiếng không, thì có lẽ Liêu Đăng Cát sẽ không có phản ứng khác, đằng này lối đối đáp của chàng vẫn không khác gì sự giả ngây giả dại khiến cho Liêu Đăng Cát đâm ra giận dữ, không còn úy kỵ gì nữa !

- Cuồng đồ ngạo mạn ! Ta không tin là sẽ không có cách biết được môn hộ của người ! Xem đây !

Quát xong, Liêu Đăng Cát liền bỏ đấu pháp cũ ! Y không tận lực phát chưởng bừa bãi nữa ! Trái lại, y lao người vọt đến với thân pháp thập phần nhanh nhẹn ! Đoạn y dùng xong thủ, nửa phát quyền chiêu, nửa dùng chưởng công đánh rát và bám sát vào Dư Hải Bằng, quyết buộc chàng phải cùng y đối chiêu chạm chưởng ! Y hy vọng rằng y làm như thế sẽ khiến cho Dư Hải Bằng hết phương tránh né và sẽ để lộ cho y biết xuất xứ cùng môn hộ của chàng...

Quả nhiên, Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đăng Cát dự liệu không sai. Trước lối ra chiêu cấp tập và bất ngờ của Liêu Đăng Cát, Dư Hải Bằng đâm ra luống cuống, mất hết tin tưởng vào bộ pháp Túy Tiên của chàng. Vì thế, Dư Hải Bằng trong lúc hoang mang chàng đã vung loạn song thủ, chống trả lại những chiêu công của Liêu Đăng Cát.

Nói Dư Hải Bằng đánh không theo phương pháp gì cũng đúng mà nói chàng đánh có thức có chiêu thì cũng đúng nốt. Vì đúng là chàng không biết gì về chưởng công cũng như quyền phổ, nhưng hai tay của chàng lại thi triển Uyên Ương kiếm pháp với hai tay không một tắc khí giới.

Bùng ! Bùng ! Âm...

Âm ! Âm...

Đối chiêu năm lần chạm chưởng, đúng năm lần mà vẫn không sao, Dư Hải Bằng lần lần lấy lại được lòng tự tin. Chàng bèn nhân đó chiếm lấy tiên cơ. Chàng chủ động ra chiêu theo Uyên Ương kiếm pháp, dùng cánh tay thay thế trường kiếm với toàn bộ chân lực dồn vào song quyền thay thế cho đầu mũi đao hay mũi kiếm. Đồng thời chàng còn làm cho Liêu Đăng Cát kinh hãi hơn khi chàng phối hợp càng lúc càng thuần thực giữa song thủ với Túy Tiên bộ pháp.

Bùng !

Âm ! Âm...

Bùng ! Hự !

Trong lúc say mê với uy lực không ngờ của đấu pháp này, Dư Hải Bằng đã không phân cân lợi hại, cứ tiện tay thế nào ra chiêu thế ấy. Cho nên cuối cùng thì chàng đã dùng hữu quyền quật vào người Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát một quyền thôi sơn khiến cho Sát Nhân Đồ Thủ họ Liêu phải kêu lên một tiếng đau đớn và bật lùi về phía sau có đến nửa trượng.

Với thắng lợi bất ngờ, Dư Hải Bằng chỉ biết đứng trân người nhìn trố trố vào đối thủ, không biết rằng tính mạng chàng đang bị đe dọa từ phía sau.

Tên khi nãy cùng đứng đối diện với chàng như Liêu Đằng Cát khi thấy đồng bọn đã phải thất thủ trước một gã vô danh tiểu tốt, hấn liền nhân cơ hội hiếm có là Dư Hải Bằng hoàn toàn sơ tâm để hở cả phía sau nên dùng trường kiếm len lén đâm vào người của chàng một nhát chí tử.

Cũng may là khi ngọn trường kiếm chỉ còn trong gang tấc là chạm đến chàng thì tên nọ do đắc ý đã quát lên một tiếng:

- Cho người chết !

Tiếng quát đó vừa phát ra không những làm cho Dư Hải Bằng sực tỉnh mà còn giúp cho chàng kịp phát sinh phản ứng.

Vút !

Soạt !

Nhờ vào Túy Tiên bộ pháp đã quá thuần thục, Dư Hải Bằng mỗi khi gặp sự nguy cấp đều tự động triển khai, cho nên chàng đã thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Hành vi ám muội của tên này làm cho sát cơ trong người Dư Hải Bằng chợt xuất hiện. Lần đầu tiên trong tâm trí Dư Hải Bằng lại có ý niệm muốn giết chết kẻ vừa có hành vi đê hèn ám muội đến độ vô sỉ.

Dư Hải Bằng bật quát lên:

- Là người muốn chết ! Đờ !

Nguyên lần thoát hiểm mới rồi đã đặt Dư Hải Bằng đứng về mé tả của tên đánh lén nọ, và khi tên nọ chưa hết ngỡ ngàng trước bộ pháp quái quỷ của chàng thì chàng đã dồn mọi sự tức giận vào song thủ khi ra chiêu “Uyên Ương lượng xí”.

Với chiêu này, Dư Hải Bằng tấn tả bộ lên, trụ thân người vào tả cước vừa mới đặt xuống đất. Còn hai tay thì cật lực vung ngược về hai phía. Một phía là hư chiêu, hư lực đánh vào quãng không, còn một phía là thực chiêu, quật ngay vào thân hình của tên nọ với uy lực khủng khiếp.

Trong lúc bất ngờ, tên nọ không còn cách nào khác là xoay người nửa vòng, vươn tả chưởng ra định đỡ vào chưởng kinh của Dư Hải Bằng vừa xô đến nơi.

Nhưng phản ứng của hắn đã quá trễ.

Bùng !

Hự ! Phịch !

Cùng đến với Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát ngoài tên này còn có hơn mười tên nữa, đều là giáo đồ U Minh Giáo. Bọn chúng thấy Dư Hải Bằng chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng lại dễ dàng đả bại Liêu Đằng Cát và một chuồng giết thác tên nọ, bọn chúng cả giận cùng ủa nhau xông lên vây kín mít Dư Hải Bằng không khác nào thiên la địa võng.

Tiếng quát tháo của bọn giáo đồ U Minh Giáo lần này không gây kinh khiếp cho Dư Hải Bằng. Trái lại, chàng nhận ra bọn U Minh Giáo đã năm lần bảy lượt gây khốn đốn cho chàng, hầu như là đi đâu cũng đụng đầu bọn chúng cả. Từ Thiên Sơn đến Thiếu Lâm, rồi lại từ Thiếu Lâm đến Ngũ Hành Sơn.

Sát cơ đã dâng lên, tự tin vào sở học bản thân, Dư Hải Bằng dùng chân tả chí vào mũi trường kiếm của tên vừa bị chàng hạ thủ đang rơi trên mặt đất một cái.

Vút !

Thanh trường kiếm liền nằm gọn trong lòng bàn tay của Dư Hải Bằng và Uyên Ương kiếm pháp nhất thời được Dư Hải Bằng hiển lộ.

- Là bọn người muốn chết chứ không phải tại hạ ! Xem kiếm chiêu !

Choang ! Choang ! Choang !

Giao đấu một lúc với địch nhân đông người. Dư Hải Bằng không sao tránh khỏi việc cho khí giới chạm nhau.

Và chỉ sau vài lần chạm như thế, khi hổ khẩu của những tên vừa để cho khí giới chạm vào kiếm của Dư Hải Bằng bị rách toạt ra bởi tỷ lực của chàng thì bọn chúng mới biết thế nào là câu cao nhân tắc hữu cao nhân trị !

Bọn chúng không nén được tiếng kêu đau đớn bật ra khỏi cửa miệng:

- Ôi chao !

- Ối ! Tiểu tử này hung hăng quá !

Ngược lại với bọn chúng, bọn chúng càng sợ sệt bao nhiêu thì Dư Hải Bằng càng phấn khích bấy nhiêu. Sau bao phen mang mặc cảm hèn kém, lần này là lần đầu tiên Dư Hải Bằng cảm nhận được hào khí đang xông lên đến chín tầng mây. Chàng không cần bận tâm suy nghĩ xem tại sao lúc này chàng lại có bản lĩnh cao minh như vậy. Chàng chỉ biết rằng đây là dịp để cho chàng phát tiết. Và Dư Hải Bằng càng tận lực hơn khi trường kiếm thì dùng Uyên Ương kiếm pháp còn chân thì thuần thực thi triển bộ pháp Túy Tiên, càng đánh áp vào bọn giáo đồ U Minh Giáo hơn.

Đơn thân độc lực, một mình một kiếm, Dư Hải Bằng xông xáo giữa bọn địch nhân như chốn không người. Và bọn kia càng đánh càng sợ, chỉ chực chờ đợi dịp thoái lui hầu bảo toàn tính mạng của bọn chúng mà thôi.

Đến lúc đó, Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát vừa điều tức xong, y bèn lao đến tiếp trợ bọn thuộc hạ. Với gương mặt đằng đằng sát khí, Liêu Đằng Cát quát lên:

- Hãy nếm độc thủ của ta đây !

Là độc thủ gì của Sát Nhân Đồ Thủ Liêu Đằng Cát thì Dư Hải Bằng không rõ. Chàng chỉ thấy theo tiếng quát của Liêu Đằng Cát thì trong tâm chưởng của y liền xuất hiện một vầng đỏ to bằng cái chén. Vầng đỏ càng lúc càng loang rộng và vùn vụt lao đến Dư Hải Bằng.

Là ghé con nên không sợ cọp, Dư Hải Bằng vội đảo người dịch thân theo Túy Tiên bộ pháp về mé tả. Chàng còn uốn cổ tay điều động thanh trường kiếm thích thẳng mũi kiếm vào tâm chưởng của Liêu Đằng Cát. Thủ pháp của Dư Hải Bằng đâu khác nào thần long xuất động. Do đó, khi Liêu Đằng Cát nhận ra thì đã chậm mất rồi. Mũi kiếm của Dư Hải Bằng đã đâm xuyên thấu hữu chưởng của Liêu Đằng Cát.

Sợ thì ít, nhưng giận thì nhiều hơn. Liêu Đằng Cát nghiêng chặt răng, ánh mắt thì lộ lộ những tia hung quang. Y đánh liều giở chước Thiên Địa đồng thọ. Hữu chưởng của tên họ Liêu chột cấu chặt lại, nắm cứng mũi kiếm của Dư Hải Bằng, còn tả chưởng thì một lần nữa xuất hiện một vầng đỏ y như hữu chưởng lúc mới rồi.

Liêu Đằng Cát vừa vỗ nhanh tả chưởng ra, quạt thẳng vào đan điền của Dư Hải Bằng, còn miệng thì gào lên:

- Nạp mạng đây !

Với lối đánh này của Liêu Đằng Cát, Dư Hải Bằng mới gặp lần này là lần thứ nhất ! Do đó, chàng đâu đủ lịch lãm ứng phó với tình thế hiểm nghèo này ! Đúng lý thì Dư Hải Bằng chỉ cần nhanh trí buông bỏ trường kiếm ra thì lo gì chàng không tránh được ? Đàng này, do bối rối trong lòng, Dư Hải Bằng càng giữ chặt đốc kiếm hơn khiến cho chưởng kinh tối hậu của tên họ Liêu càng tỏ ra hiểm độc hơn !

May sao cho Dư Hải Bằng ! Lúc tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, chàng phản ứng thật tuyệt diệu ! Di động cước bộ theo bộ pháp Túy Tiên trong một phạm vi hẹp, Dư Hải Bằng kịp chéch thân về một phía, vừa tầm cho tả quyền của chàng đập thẳng vào Mệnh môn huyết của tên họ Liêu !

Bùng !

Tiếng quyền phong chạm vào nhục thể vừa phát ra thì tả chưởng tối độc của gã họ Liêu cũng vừa chạm vào Linh Đài huyết của Dư Hải Bằng do tư thế đã thay đổi !

Dư Hải Bằng chợt thấy toàn thân lạnh giá lại trong một thoáng, ngõ Tử Môn đang khai rộng chuẩn bị đón tiếp Dư Hải Bằng tiến thẳng vào quỷ môn quan rồi !

Nào hay, tả chưởng của Liêu Đăng Cát vẫn áp chặt vào Linh Đài huyệt của Dư Hải Bằng và để y nguyên như thế !

Từ bên ngoài nhìn vào hiện trạng này, ai ai cũng phải nghĩ rằng cả hai đã đồng tử rồi ! Vì sắc mặt của Liêu Đăng Cát thì xạm dần lại, đôi tròng mắt thì trợn ngược hẳn lên, nếu không phải đã chết thì còn là gì nữa ! Còn Dư Hải Bằng thì sắc diện cứ xanh lại như tàu lá, đôi cánh mũi đã thôi phập phồng, lại còn bị tả chưởng của gã họ Liêu áp chặt vào Linh Đài huyệt thì Dư Hải Bằng mười phần đã chết đủ cả mười !

Phù ! Phù !

Phịch !

Bất đồ từ miệng của Dư Hải Bằng ngõ đã chết lại thoát ra hai tiếng thở phù phù ! Là tiếng mừng rỡ của kẻ vừa đặt chân vào quỷ môn quan nhưng lại kịp thối lui ! Và Dư Hải Bằng khi biết rằng chàng vẫn còn sống, vẫn không bị suy suyễn gì và lùi bộ lại thì thân hình của gã họ Liêu do mất hẳn chỗ tựa bèn ngã vật ra đất, kêu lên một tiếng nặng nề !

Cứ như là trong mơ, Dư Hải Bằng thu trường kiếm về và nhìn quanh toàn trường một vòng bằng ánh mắt còn lạc thần ! Khiến cho bọn giáo đồ U Minh Giáo phải kinh mang sợ hãi !

Bọn chúng cùng bất động khi Dư Hải Bằng vẫn bất động ! Và bọn chúng động trước để quay người tháo chạy khi Dư Hải Bằng đột ngột nâng cao trường kiếm !

- Chạy mau !

Nhoẻn cười nửa thì nhẹ nhõm, nửa như thích thú, Dư Hải Bằng đứng nhìn bọn kia tháo chạy như bị ma đuổi !

Quay người lại, Dư Hải Bằng trước khi bỏ đi còn bâng khuâng nhìn hai thi thể của tên họ Liêu và đồng bọn vẫn đang nằm đó một lúc !

“Giang hồ là thế đó ư ?”

-oOo-